

פרשת ויקרא - "נפש כי תקריב" - הקול האישי בתוך ה'ביחד'

ספר ויקרא - או בשמו השני- ספר הקורבנות, עוסק בצורה הפיזית של הקשר בין הקב"ה לישראל- הקרבת הקורבנות.

הפרשה מפרטת סוגים שונים של קרבנות: מן הבקר, מן הצאן, ואפילו מנחה דלה של סולת. התורה מדגישה: "נפש כי תקריב". מדוע דווקא כאן מופיעה המילה "נפש"?

חז"ל מסבירים שהקב"ה מעלה על העני שהקריב מנחה כאילו "הקריב את נפשו". בתוך המערכת הגדולה של המקדש, התורה עוצרת כדי לתת מקום לדיוק של היחיד. חירות המחשבה ביהדות היא ההבנה שאין "קרבן אחיד" - כל אחד מביא את עולמו הפנימי, את יכולותיו ואת ספקותיו. הקדושה אינה בביטול העצמי אל מול הכלל, אלא ביכולת של הפרט להביא את ה"אני" הייחודי שלו אל תוך הארון. בעיתות משבר, כמו במלחמה, ה"אנחנו" משתלט.

אנחנו נדרשים לאחידות, לגיוס, התגייסות ולעיתים גם למחשבה אחידה. אך דווקא עכשיו, תפקידנו הוא לזכור והזכיר שכל אחת ואחד הוא "נפש". חירות המחשבה היא הזכות (והחובה) של הפרט לשמור על המבט הייחודי שלו, על השאלות המוסריות האישיות שלו, ועל הדרך שלו לתרום למאמץ המשותף, לא רק כחלק מהשלם או כבורג במכונה, אלא כנפש חופשיה אשר בוחרת בקשר, בעשייה, באמונה ובתקווה. ואולי דווקא כשהאלימות בחוץ גואה ומבקשת לצבוע את עולמנו בצבעים אחידים של כעס ואיבה, ה'נפש' בפרשת ויקרא מזכירה לנו את חירות המצפון: היכולת לעצור, לסרב להיסחף בזרם, ולשאול האם הקורבן שאני מביא היום יש בו כדי לייצר קירבה ואנושיות?

שבת של מבט אנושי ושלום!

